

Het verbond – aanbod zonder meer?

In de lezing van zojuist, beste mensen, lijkt God een belofte waar te gaan maken die hij deed aan Abraham, Isaak en Jakob, de belofte van het beloofde land.

Mozes, die zijn volk vanuit de slavernij door de woestijn leidde op weg naar dat beloofde land, die zoveel moeite heeft gedaan deze uittocht uit Egypte tot een goed einde te brengen, die vele obstakels moest overwinnen op die lange weg, hij mag er naar kijken maar zal de glorie van de intocht niet beleven.

Steeds weer in de verhalen van deze aartsvaders is er sprake van een verbond, een onderlinge afspraak, een uitgesproken vertrouwen dat God zijn volk zal brengen naar het beloofde land, het land vol beloften van melk en honing van vrede en gerechtigheid.

Wij zien dat op de meest kritieke momenten in hun leven God een verbond sluit met Abraham, met Isaak, met Jacob en nu ook met Mozes maar steeds weer blijkt het verbond niet volmondig wordt gesteund door het volk.

Blijft Mozes te lang op de berg dan begint het volk te morren en maakt het beelden van afgoden. Bovendien wil men resultaat zien en daarin lijkt het volk van toen wel erg veel op het volk van nu.

Op kritieke momenten in ons leven willen wij het ook wel eens graag op een akkoordje gooien met onze God. We steken kaarsjes op en bidden om een goede afloop van een operatie, om genezing van een zieke, om een goede reis, om een goed resultaat bij een examen. We bidden vaak om resultaat.... Iets, wat lang niet altijd gebeurt!

Toch kunnen we van Jezus leren dat het verbond met zijn Vader niet gaat om het nakomen van eenzijdig gemaakte afspraken.

Toen Hij op een kritiek moment in zijn leven door de knieën ging in de Hof van Olijven om te bidden toen vroeg ook Hij om het voorbij laten gaan van de beker maar Hij voegde eraan toe: niet mijn wil maar uw wil geschiede.

Er is een aanbod van onze hemelde Vader om ons te leiden naar het beloofde land, we mogen er naar uitkijken, ons laten leiden, met de leefregels van Mozes in de hand. Het is een aanbod, zonder meer, maar voor een verbond is meer nodig, daarvoor zullen we bindende afspraken moeten maken met elkaar en met God, over wie of wat ons leiden zal in het leven.

Laten wij ons leiden door de liefde, en is een land van vrede en gerechtigheid ons doel, gaan wij mee met Mozes de berg op om ons te verbinden aan dit doel, dit beloofde land of kiezen wij liever zelf onze weg in het duister van de woestijn, laten wij ons afleiden door de vele afgoden van deze tijd.

Het is niet eenvoudig om de touwtjes van ons leven uit handen te geven en te accepteren wat naar ons toe komt, om te vertrouwen op dat kleine lichtje dat ons richting wil geven.

We hebben graag alles onder controle.

Maar er zijn momenten in het leven dat we weinig te kiezen hebben, dat ons dingen overkomen waar wij geen grip op hebben...

Momenten die liggen op de grens van dood en leven, op de grens van bergen en dalen, van hoogte en dieptepunten.

Dat zijn de momenten waarop het goed is om te weten dat het aanbod van God nog steeds van kracht is, maar dat jij de hand zult moeten vastgrijpen om de verbinding te maken,... om het verbond tot stand te laten komen.

De belofte van de uittocht, van Pasen:... het is een belofte voor alle tijden, om ons verbonden te weten met Hem, die toen Hij zich verbond aan Mozes, zich bekend maakte als: Ik zal er zijn voor jou... Het is de belofte van leven na elke dood, van opstaan uit doodse duisternis... van een nieuw, nog ongekend en eeuwig leven bij Hem, zijn en onze Vader...

Het is de belofte die vraagt om vertrouwen op wat naar je toekomt, vertrouwen op een toekomst, het beloofde land.

Laten we zo toeleven naar dat komende feest van Pasen.

Amen.

Jack de Groot